

Слатки мали тајни

Џил Шелвис

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Simply Irresistible
© Jill Shalvis, 2010

Copyright © за македонското издание
Издавачка куќа Сакам книги, 2018

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги
Преведувач Ивана Спасев
Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев
Компјутерска обработка Деана Николовска
Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2018
Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Слатки мали тајни

Џил Шелвис

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

За едно средно дете, за средната
сестра, за средно сè.

За Меган, нашата миротворка,
принцезата војн, жестоката, лојална
заштитничка на нашите срца.

Прва шава

„Тас го одбрав патот по кој поретко се оди, но само затоа што се изгубив. Носете мапа“.

Фиди Трејгер

Меди возеше по тесниот, кривулест автопат, а минатото сè уште ѝ дишеше во врат, дури и по 1400 километри. Дури ни нејзината секогаш верна Хонда не можеше да им побегне на нејзините демони.

Ниту пак на нејзините неуспеси.

Среќа што имаше завршено со неуспесите во животот. *Те молам нека биде така, си помисли. Нека е ова апсолутен крај на неуспесите.*

„Ајде, слушатели“, рече весело дицејот на радиото. „Јавете се да ни ги кажете вашите новогодишни надежи и соништа. Ќе одбереме еден добитник по случаен избор и ќе му исполниме една желба“.

„Ме заебаваш“. Меди накратко го тргна погледот од планинскиот пат и го впери во шал таблата. „Вчера беше Денот на благодарноста. Далеку е Нова година“.

„Која било желба“, рече дицејот. „Кажете ја и може да ви биде исполнета“.

Абе сигурно. Но тешко се издиша и се обиде да се вклучи во играта, ако поради ништо друго, тогаш барем за да си го исполни времето додека возеше. Еднаш

одамна, баш ја биваше за вакви работи. *Меди Мур, ти си израсната на филмски сетови - ајде глуми малку ексцентричност.*

„Добро. Посакувам...“ Што? Да можеше да го врати времето и да добие нова шанса со мајка ѝ пред Фиби Трејгер да замине на небото? Да го откачеше бившиот порано отколку што го откачи? Или нејзиниот шеф - дај Боже да се задави од останатата мисирка од Денот на благодарноста - да причекаше да ги поделат бонусите за изминатата година *пред* да ја отпушти?

„Линиите се отворени“, изјави дицејот. „Со среќа на сите оние кои чекаат“.

Еј, можеби тоа требаше да посака - *среќа*. Ако успееш да добие, ќе посакаше повеќе среќа од онаа што ја имаше: со семејство, со работа, со мажи...

Па, можеби не со мажи. Од мажите *тотално* се откажуваше. Запирајќи на таа мисла, подзамижа со очите за низ маглата да го прочита првиот знак на кој налета по многу долго време.

ДОБРЕДОЈДОВТЕ ВО СРЕЌНО КРАЈБРЕЖЈЕ!

Дом на 2.100 среќни луѓе.

И 10.100 ракови и школки.

Време беше. Активирајќи мускули што ги немаше употребено многу долго време, се насмевна и извади една кесичка чипс за да прослави за пристигнувањето на саканата дестинација. Чипсот лечеше речиси сè, од депресији кога ќе те избркаат од работа, до каења што си изгубила златно време со поранешен дечко кретен, а супер беше и за колебливи надежни прослави за нови почетоци.

„Нов саглам почеток“, рече таа на глас, затоа што сите знаеја дека кога ќе се каже на глас автоматски станува вистина. „Го слушаш тоа, кармо?“ Таа погледна нагоре низ благо накривениот сончев кров кон темното небо каде беснееја мрачни облаци како сиви волнени ќебиња пикнати во машина за сушење алишта. „Овој пат, ќе бидам силна“. Како Кетрин Хепберн.

Како Ингрид Бергман. „Па оди друг да измачуваш, а мене остави ме на мир“.

Една молња ја заслепи, проследена со гласна грмотевица што ја извади од памет. „Добро, сакав да кажам, убаво те молам“.

Автопатот пред неа се протегаше покрај една клисура од десната страна, каде што веројатно се криеше повеќе див свет отколку што оваа афирмирана градска девојка сакаше да замисли. Далеку долу од нејзината лева страна, Тихиот Океан беснееше и се брануваше, поминувајќи со своите долги, сребреникави прсти низ пенливата вода.

Сè беше прекрасно, но она што беше највпечатливо од сè беше тишината. Немаше свирење и возила да се пикаат преку ред во нејзината лента на патот, немаше канцеларии полни со тензија и надвикување на продуценти и режисери. Немаше бивши дечковци што се дерат за да се издуваат и ти се истураат тебе. Или уште полошо.

Впрочем, немаше никаква лутина и стрес.

Само звукот од радиото и нејзиното сопствено дишење.

Занесна, *величествена* тишина.

Колку и да не беше за верување, таа никогаш досега немаше возено низ планините. Сега беше тука само затоа што, шокантно, мајка ѝ имаше наведено некој имот во Вашингтон Стејт во тестаментот. И уште пошокантно, таа ѝ имаше оставено една третина од тој имот на Меди - некој си ресорт по име Ресорт Среќно Крајбрежје.

Меди имаше пораснато со татко ѝ, кој беше дизајнер на филмски сетови во Лос Анџелес, и ја имаше видено мајка си само неколкупати откако тој доби старателство над неа кога имаше пет години, па тестаментот беше големо изненадување. И татко ѝ беше подеднакво шокиран како неа, а исто така и нејзините две полу сестри, Тара и Клои. Со оглед на тоа дека немаше класичен погреб - Фиби имаше оставено упатства дека не сакала - трите сестри се договорија да се најдат во ресортот.

Ова им беше прва средба во изминатите пет години.

Иако ѝ се чинеше дека не е можно, патот уште повеќе се стесни. Меди наиде на остар свиок на лево, а потоа нагло го сврте воланот на десно, бидејќи веднаш следеше свиок на другата страна. Еден знак предупредуваше да се внимава на гологлави орли и речни орли - какви беа тие речни орли, да му се сневиди? Есента имаше дојдено екстремно доцна во овој крај и паднатите лисја беа распослани по патиштата како златни парички. Прекрасно беше и толку беше загледана што можеби забегаше малку лево, каде што... ох, срање...

За влакно избегна еден дечко на мотор.

„Ох, мајко мила“. Со срцето во петици, таа го извитка вратот, гледајќи како моторот излегува од патот и нагло кочи по страната. Со ужасната гримаса, таа тргна со намера да го одмине, но се колебаше.

Старата Меди беше таа која бегаше од непријатни ситуации, надевајќи се дека ќе избегне сцена. Новата Меди ја запре колата, иако си дозволи себеси згрозено да повлече воздух. Што требаше да каже сега? - *Извини што за малку ќе те убиев, еве ја мојата возачка дозвола, осигурување и последните дваесет и седум долари?* Не, тоа беше премногу патетично. *Моторите се смртоносни машини, идиоте, за влакно ќе загинеш!* Хмм, добро, ова беше малку предефанзивно. Што значеше дека едно едноставно, искрено извинување ќе мораше да заврши работи.

Собирајќи храброст, таа излезе од колата стискајќи го својот Блекбери телефон подготвена да сврти 911 ако нешто тргнеше во лош правец. Стресувајќи се од неочекувано влажниот воздух, таа се упати кон него, со рацете обвиткани околу себе додека собираваше храброст да се соочи со него.

Те молам немој да бидеш некој бесен шупак...

Тој сè уште го држеше моторот, една долга нога испружена настрана, балансирајќи на излитени работнички чизми, и ако беше изваден од кожа, таа сè уште

не можеше да го види тоа преку неговите огледални очила за сонце.

Тој беше мускулест, но не премногу крупен како бодибилдер, со широки раменици, а неговите фармерки и кожна јакна беа како создадени за вака цврсто тело како неговото. Можеше со сигурност да се обложи дека тој немаше лапнато цела кеса чипс со сол и оцет пред малку.

„Добро ли си?“ праша таа, сфаќајќи дека звучеше задишано и нервозно.

Вадејќи го шлемот, тој откри брановидна, темно кафена коса и малку подникната брадичка на цврстата вилица. „Добро сум. Ти?“ Гласот му беше длабок и смирен, косата му се брануваше на ветрот.

Изиритиран малку, дефинитивно. Но не изваден од кожа.

Длабоко повлече воздух кога ѝ олесни малку. „Добра сум, но не сум јас таа која штотуку излета од патот поради некој луд возач од Л.А. Многу ми е жал, возев премногу брзо“.

„Веројатно не би требало да го признаваш тоа“.

Има право. Но беше затечена од неговиот зарипнат глас, од фактот дека беше огромен и можеби опасен, и тоа што беше сама со него на напуштен, магловит автопат.

Сцената ги има сите елементи за хорор филм.

„Да не се изгуби?“ праша тој.

Се изгуби ли? Веројатно беше малку изгубена ментално, а уште поверојатно емоционално. Не дека некогаш ќе признаеше таква работа. „Одам кон ресортот *Среќно Крајбрежје*“.

Тој ги крена очилата за сонце на врвот на главата и таа виде дека имаше иста боја очи како карамелата од бонбоните што ги јадеше по ручекот. „Ресортот *Среќно Крајбрежје*“.

„Да“. Но пред да може да го праша зошто изгледаше збунето во врска со тоа, неговиот поглед се спушти надолу на нејзината омилена маица со долги ракави. Посегнувајќи, тој крена нешто од нејзиниот ракав.

Половина парче чипс.

Зеде уште едно парче од нејзината клучна коска, а тоа ѝ предизвика морници - и тоа не од оние страшните.

„Обичен?“

„Со сол и оцет“, рече таа и ги истресе трошките. Ќе најдеше сили да се ужаси и засрами пред него, но ја имаше искористено целата квота кога за малку ќе го залепеше за патот како палачинка.

Не дека ѝ беше гајле што тој - или кој било друг маж - мислеше. Затоа што се имаше откажано од мажи.

Дури и од високи, мускулести, привлечни момци со брановидни коси и зарипнати гласови и очи што те прободуваат.

Особено од нив.

Она што ѝ беше потребно сега беше план за заминување. Па го стави телефонот на уво, преправајќи се дека вибрира. „Ало“, рече таа во празно. „Да, веднаш доаѓам“. Се насмевна, во стилот на *Погледни ме, презафатена, навистина морам да одам* и, вртејќи се крена една рака и мавна, сè уште зборувајќи на телефонот за да избегне едно непријатно збогување, само што...

Нејзиниот телефон засвоне. И ова не беше преправање. Ризикувајќи, сирна кон Згодниот Моторција преку рамо и го виде како ја мерка, со израз на лицето кој велеше дека ова му е забавно.

„Мислам дека сега *навистина* ти вртат“, рече тој, а во гласот му се насетуваше некоја нова нота. Можеби повеќе хумор, но веројатно само просто не му се веруваше дека за малку ќе го убиеше некоја социјално хендикепирана женска од Л.А.

Со жварено лице, Меди крена телефон. И тогаш посака да не кренеше, затоа што ѝ вртеа од одделот за човечки ресурси од компанијата од каде што ја имаа отпуштено за да ја прашаат каде сака да ѝ го испратат последниот чек. „Имам оставено нова адреса“, прошепоте таа и го слушаше механичкиот глас како ѝ ги чита условите од договорот за прекинување на работен

однос. Беше принудена да одговори на глас кога жената ја праша дали разбираше дека тоа што беше отпуштена значеше дека нема да може да добие препорака.

Воздивнувајќи тешко, таа ја спушти слушалката.

Тој ја гледаше. „Отпуштена, а?“

„Не ми се разговара за тоа“.

Тој го прифати тоа, но не се помрдна. Само остана да стои во место, со расчекорени нозе околу моторот, а од него испаруваше чист тестостерон во бранови. Сфати дека тој чекаше таа прва да застане. Или беше џентлмен или не сакаше да си го ризикува животот и екстремитетите. „Уште еднаш, извини. И навистина ми е многу мило што не те убив...“ Таа почна да оди назад кон нејзината кола. Ова одеше добро. Со лицето свртено кон него, седна на возачкото седиште. „Навистина ми е мило што не те убив?“ си повтори тивко, за себе. *Сериозно? Па, сеедно, готово е. Само не погледнувај наназад. Немој...*

Таа погледна.

Тој ја гледаше додека заминуваше, и иако не можеше да биде сигурна, ѝ се чинеше како тој да изгледаше малку збунето.

Да, често ѝ се случуваше тоа.

По некоја минута, таа возеше низ Среќно Крајбрежје. Сè беше како што ѝ имаше ветено *Google Earth*, живописен мал крајбрежен град во Вашингтон, сместен во карпест залив со некој оригинален, еkleктичен микс на старинско и ново. Главната улица беше порабена со викторијански градби бојадисани во светли бои, вклучувајќи неопходна самопослуга, пошта, бензинска пумпа и Бриколаж. По едно вртење се излегуваше на самата плажа кон едно долго пристаниште, со уште повеќе продавници и отворени кафулиња.

И панорамско тркало.

Таа глетка ѝ разбуди некој чуден копнеж. Посака да купи билет и да се повози, барем на четири минути да се преправа дека немаше дваесет и девет години, дека не беше скршена на секој можен начин и дека не беше бездомна.

Ох, и дека не се плашеше од височина.

Продолжи да вози. Две минути подоцна дојде до место каде патот се разделуваше во два различни правци и таа не знаеше каде да фати. Застанувајќи, ја зеде мапата, гледајќи додека Згодниот Моторција поминуваше покрај неа во тие избледени фармерки кои совршено го истакнуваа неговиот исто толку совршен задник.

Кога го снема прекрасниот поглед, таа се врати на проучувањето на мапата. Ресортот *Среќно Крајбрежје* требаше да се наоѓа на вода, што беше тешко за верување затоа што, колку што беше запознаена Меди, единствената работа што некогаш ја поседувала мајка ѝ беше една кола караван од 1971 и секој можен албум на *Deadhead* што го снимиле во животот.

Според документите на адвокатот, ресортот се состоеше од мала марина, хотелче и една куќарка за сопственикот, односно оној кој го води хотелчето во моментот. Исполнета со исчекување, Меди нагази на госта и се упати право по патот... но успеа да стигне единствено до крајот на асфалтот.

Ах.

Ја погледна последната градба од лево. Тоа беше уметничка галерија. Една жена застава на вратата облечена во жолти тренерки, бели спортски патики и спортски ластик на главата што ѝ ја држеше подеднакво белата коса. Можно е да имаше од педесет до осумдесет години - тешко беше да се одреди - и во директна спротивност со нејзиниот атлетски стајлинг од устата ѝ висеше цигара, а кожата ѝ беше како да стоела под сонце со децении.

„Здраво, драга“, рече таа со рапав глас кога Меди излезе од колата. „Или си се изгубила или сакаш да купиш слика“.

„Малку се изгубив“, призна Меди.

„Тоа многу често се случува овде. Имаме многу вакви слепи улици што не водат никаде“.

Одлично. Таа беше на пат што не води никаде. Приказната на нејзиниот живот.

„Го барам ресортот *Среќно Крајбрежје*“.

Белите веѓи на жената рипнаа нагоре, исчезнувајќи во нејзината коса. „Ох! Ох, конечно!“ Очите ѝ блеснаа кога се насмеа и радосно плесна со рацете. „Која си ти, мила? Дивото дете, Челичната Магнолија или Глушецот?“

Меди трепна. „Хм...“

„Ох, мајка ти обожаваше да зборува за нејзините девојчиња! Секогаш велеше дека засекогаш ве зафрнала сите, но дека еден ден ќе ве натера да се вратите овде и заедно да го водите хотелчето како вистинско семејство, сите три“.

„Мислите, сите четири“.

„Не, таа некако отсекогаш знаеше дека ќе бидете само вие три девојките“. Повлече од цигарата, а потоа за малку ќе си ги искашлеше белите дробови. „Сакаше прво да го реновира хотелчето ама не бидна. Пневмонијата брзо ја совлада и отиде дур да трепнеш“. Нејзината насмевка избледе малку. „Веројатно ни Господ не можел да му одолее на друштвото на Фиби. Човече, многу беше забавна“. Ја наведна главата и го простудира изгледот на Меди.

Меди самосвесно си ја истресе блузата, надевајќи се дека немаше веќе ронки и дека можеби косата сепак не ѝ беше толку лоша колку што си мислеше.

Жената се насмевна. „Глушецот“.

Па, бестрага. Меди тешко издиша, велејќи си дека беше будалесто да биде навредена од вистината. „Да“.

„Е па тогаш тоа значи дека ти си таа паметната. Онаа што водеше голема, важна продуцентска фирма во Лос Анџелес“.

„Ох“. Меди набрзина затресе со главата. „Не, јас бев само асистентка“. На асистент. Која понекогаш мораше да му купува долна облека на својот шеф и да купува подароци за неговата девојка додека истовремено продуцираше филмови и телевизиски емисии.

„Мајка ти знаеше дека ќе го речеш тоа, но таа добро те познаваше. Знаеше каква работна етика имаш. Велеше дека си работела многу напорно“.

Меди навистина работеше напорно. И да му се сневиди, може да се каже дека таа речиси управуваше со компанијата. Нека скапуваат сега во пеколот. „Од каде го знаете Вие сево ова?“

„Јас сум Лусил“. Кога изразот на лицето на Меди не покажа дека името ѝ беше познато, жената прсна да се смее. „Јас всушност работам за тебе. Во хотелчето, знаеш? Секогаш кога има гости, доаѓам и чистам“.

„Сама?“

„Па, може да се каже дека бизнисот и не цвета баш. Ох! Чекај тука малку, имам да ти покажам нешто...“

„Да бидам искрена, малку се брзам...“ Но Лусил веќе отиде. „Добро тогаш“.

Две минути подоцна, Лусил излезе од галеријата, носејќи мала резбана дрвена кутија на која пишуваше РЕЦЕПТИ. „Ова е за вас, девојки“.

Меди не готвеше, но ѝ се чинеше дрско да не ја земе. „Готвеше ли Фиби?“

„Ох, ма не“, рече Лусил и се закикоте. „Таа беше единствената што можеше да изгори и обична вода“.

Меди ја прифати кутијата и збунето рече, „Фала“.

„Е сега, само ќе продолжиш право по патов уште малку повеќе од километар и ќе стигнеш до една чистинка. Не може да не ја забележиш. Јави ми се ако ти треба нешто. Чистење, организирање... отстранување пајаци“.

Ова го привлече вниманието на Меди. „Отстранување пајаци?“

„Мајка ти не ги сакаше пајациите“.

Е тоа дефинитивно им беше нешто заедничко. „Ги има ли многу тука?“

„Па, зависи што е многу за тебе“.

Ох мајко мила. За неа, сè што беше повеќе од еден пајак истовремено беше инвазија. Меди успеа да се насмевне некако, иако тоа нејзиното повеќе личеше на ’ржење со забите, а потоа благодарно ѝ мавна и се врати во кола, продолжувајќи по земјениот пат. „Глушецот“, рече и воздивна.

Тоа дефинитивно мораше да се смени.